

Челникът го гледаше смаянъ, недоумѣващъ, но побърза да изпълни заповѣдта.

Въ това време Добромиръ отново почна да си пробива пътъ за царската шатра. Всѣки се блѣскаше, искаше да надникне, да види съ очитѣ си, да повѣрва. Великитѣ воеводи влизаха и излизаха, суетѣха се, кършеха прѣсти, загубили ума си, отчаяни, слисани. Всички старания на врачовницитѣ бѣха напраздни. Отъ часъ на часъ царьтъ отиваше по на зло. Никой не знаеше какво да мисли, какво да предприеме. Най-сетне Добромиръ успѣ да се добере до входа на шатрата. Преди да влѣзе, той постоя малко, за да сподави вълнението си, потри пламналото си чело, избърса очитѣ си и дигна завесата на входа.

Царьтъ лежи блѣдъ и неподвиженъ възъ ложето си. Страданията сѣ изкопали страшни бразди по хлътналитѣ му страни, сгърчениитѣ му прѣсти сѣ вкопчени въ покривката, която е метната върху краката му. Устнитѣ му мълвятъ :

— Манастьръ... Той бѣше... Дойде на бѣлъ конь...
Защо ме прободете?...

Около него стоятъ прави и безмълвни войводитѣ. Скрѣбъ и уплаха се преплитатъ върху опнатитѣ имъ лица. Истина ли говорѣше царьтъ? Несвѣстно блънуване ли бѣха тия слова?

Какво ще правятъ тѣ вече безъ своя желѣзенъ вождь? Кой щѣше да ги води вече съ дръзка и непоколебима рѣчка къмъ подвигъ и победа? Можеше ли младиятъ Иоанъ да поеме възъ крѣхкитѣ си плещи огромното дѣло на баща си и чича си? Ето, че предсказанието на куманската врачка се бѣ сбъднало. И Асѣнь, и Петъръ, а ето сега и Иванъ — паднаха прободени отъ предателска рѣчка. Кой бѣше убиецьтъ? Нима Манастьръ? И тѣ недоумѣващи гледаха убития отъ тъга войвода, който плачеше като дете при нозетѣ на своя господарь. Защо, защо най-достойнитѣ синове на България падаха винаги отъ своя, отъ братска рѣчка? Защо тѣзи, които сѣдбата щадѣше, загиваха отъ тъмната рѣчка на злобата и коварството?